

بازی‌های خانگی و انقلابی در شرف وقوع

کسب پیروزی بهره می‌برند.

با تمام این اوصاف آیا فکر می‌کنید اگر سرخ‌پوشان مرسی‌ساید از ابتدای فصل موهبتی به نام «هواداران» را پشت سر خود نمی‌دیدند، باز هم ریتم موفقیت‌شان به همین شکل تداوم می‌یافت؟ این سؤالی است که احتمالاً هیچکس پاسخی دقیق و قاطع برای آن نخواهد داشت.

اما زمانی که از صدر جدول فاصله می‌گیریم، بیشتر متوجه تأثیر عدم حضور هواداران در ورزشگاه‌های سایر تیم‌ها می‌شویم؛ تیم‌هایی که به دلیل خالی شدن جیب‌شان از «هوادرهای روی سکو»، دچار آسیب شده و ضربه خورده‌اند. بگذارید با شما راحت سخن بگویم و از بیان حقیقت ابایی نداشته باشم؛ اگر تیم محبوب شما از بازیکنان سطح اول جهان بهره نمی‌برد و فوتبال بی‌نقص و بسیار باشکوهی را ارائه نمی‌دهد، قطعاً به هر نوع امتیازی – از جمله حضور هواداران خودی در بازی‌های خانگی – جهت کسب برتری مقابل حریفان نیاز مبرمی خواهد داشت. به عنوان مثال کافی است نگاهی به حرف‌های «آلومین مارتین» کاپیتان سابق وستهم‌یونایتد در این خصوص بیان‌دازید، کسی که در گذشته سابقه بازی در ورزشگاه بدون تماشاگر را داشته: «در فوتبال به ویژه در باشگاه‌هایی

همچون وستهم بازیکنان به چیزی فراتر از حقوق ماهیانه و صحبت‌های مربی نیاز دارند. آنها به تشویق‌های روی سکوها محتاجند، به اینکه ببینند هواداران خودی حریف مستقیم‌شان را با شعارهای کرکننده‌شان تحت فشار می‌گذارند. بازیکنان باید از جو ورزشگاه انرژی بگیرند؛ اگر از رقیب خود عقب افتاده‌اند باید از سکوها امید بگیرند و اگر پیشی گرفته‌اند باید طمع و زیاده‌خواهی از سکوها به رگ‌هایشان تزریق شود. این چیزها اکنون وجود ندارد و کار را برای تیم‌ها سخت و دشوار ساخته. روند به طور کلی تغییر کرده و نمی‌توان به سرعت با شرایط جدید خو گرفت. حتی تماشاگران فوتبال پای گیرنده‌های خود در خانه نیز متوجه این نقیصه شده‌اند.»

«گرنٹ هانلی» کاپیتان فعلی «نوریچ‌سیتی» نیز پس از شکست سنگین ۴ بر صفر مقابل وستهم و قطعی شدن سقوط «قناری‌ها» به چمپیونشیپ، در گفت‌وگو به خبرنگار شبکه «اسکای اسپورت» اظهار داشت: «اگر هواداران‌مان را در بازی‌های خانگی در کنارمان داشتیم، شاید این اتفاق تلخ رخ نمی‌داد. من می‌دانم که در طول فصل و در دوران پیش از کرونا، ما فرصت‌های زیادی را از دست دادیم و فقط ۵ بار طعم پیروزی را چشیدیم اما فراموش نکنید که از این ۵ برد، ۴

جان‌تان ویلسون

مترجم: نوید صراف

با نزدیک شدن به پایان رقابت‌های فصل جاری لیگ برتر انگلیس، باشگاه‌های حاضر در این لیگ کم‌کم متوجه میزان تأثیرگذاری فاکتور مهمی به نام «حضور تماشاگران خودی در طول ۹۰ دقیقه» شده‌اند. با شیوع ویروس «کووید ۱۹»، برای اولین بار در تاریخ فوتبال انگلیس مسابقات تا مدت زمان نامعلوم پشت درهای بسته برگزار می‌شود و این اتفاق قطعاً در فصل جدید نیز تداوم خواهد یافت. تصمیمی که البته برخی باشگاه‌ها از آن سود خواهند برد.

شاید اکنون در حال مرور نام تیم‌های حاضر در لیگ برتر باشید تا متوجه شوید کدام تیم‌ها از عدم حضور تماشاگران سود برده‌اند. بگذارید با تاباندن نور به چند نقطه مهم، پیچیدگی قضیه را بیشتر برای شما شفاف‌سازیم؛ منچسترسیتی تحت هدایت «پپ گواردیولا» نشان داده که در مسیر نتیجه‌گیری به هوادارانش وابسته نیست و بعد از شروع مجدد رقابت‌ها نیز بدون حضور آنها به مشکل نخورد و حتی توانست لیورپول قهرمان این فصل از رقابت‌ها را با چهار گل زمین‌گیر کند اما حقیقت امر این است که در طول فصل گاهی اوقات سرو صدای تماشاگران به آنها برای چیرگی بر حریف باری رسانده است. ضمن اینکه برخی از حریفان آبی‌آسمانی‌های شهر منچستر، بدون تماشاگران‌شان یکی از مهم‌ترین اهرم‌های فشار خود مقابل سیتیزن‌ها را از دست رفته دیده و ساده‌تر از گذشته تسلیم قدرت قهرمان فصل پیش شدند.

گواردیولا مردی است که فوتبال مدرن را از نو ساخته و به هیچ عنوان اجازه ناکامی من‌سیتی را نخواهد داد اما حالا باید به فصل آینده بیندیشد؛ جایی که دیگر هواداران سیتی را روی سکوها در حال حمایت از تیم تحت رهبری‌اش نخواهد دید و شاید همین امر در فصل آتی به ویژه در هفته‌های نخست، ضربات جبران‌ناپذیری بر پیکرشان وارد کند.

لیورپولی‌ها نیز قرار نبود تنها به این دلیل که پیش از هر بازی خانگی‌شان دیگر صدای شعار معروف «هرگز تنها قدم نخواهی زد» در گوش‌شان طنین‌انداز نشده، جام قهرمانی را از دست بدهند. فراموش نکنید که از مدت‌ها پیش بسیاری از کارشناسان خبره فوتبال، شاگردان «یورگن کلپ» را «هیولای ذهنیت» معرفی می‌کردند و همین نشان می‌دهد که آنها از توانایی‌هایی فراتر از وابستگی شدید به هواداران خود در مسیر

پیروزی را در خانه دشت کردیم. نتایجی همچون کسب پیروزی مقابل نیوکاسل، منچسترسیتی و لسترسیتی همگی در مقابل هواداران خودی رقم خوردند. پس از شروع مجدد رقابت‌ها ما ۵ بازی خانگی دیگر را پیش روی خود می‌دیدیم. در جدال با ساوتهمپتون، اورتون و برایتون اگر هواداران‌مان در ورزشگاه بودند به طور حتم نتیجه به گونه دیگری رقم می‌خورد و در این صورت سرنوشت ما تغییر می‌کرد.»

حضور هواداران در ورزشگاه بُعد دیگری هم دارد، وجهی که نقشی پررنگ در افزایش قدرت باشگاه ایفا می‌کند؛ فاکتوری به نام «پول‌سازی»، حالا بدون هواداران، نه خبری از بلیت‌فروشی است و نه درآمدهای حاصل از روز برگزاری مسابقات. حالا بدون هواداران، باشگاه‌های مختلف یکی از منابع مالی مهم خود را از دسترس نمی‌بینند و همین امر دست آنها برای حضور پررنگ‌تر در بازار نقل‌وانتقالات تابستانی و تقویت تیم را می‌بندد. ضمن اینکه به دلیل بروز این مشکل احتمال جدایی بسیاری از ستاره‌های گران‌قیمت با دستمزدهای بالا نیز وجود دارد.

تکنه دیگر نیز آن است که این اتفاق یک تجربه جدید برای همه بازیکنان به حساب می‌آید. به عنوان مثال وقتی بازیکنان بورنموث در ورزشگاه خالی از تماشاگر اولد‌ترافورد به میدان می‌روند، در نوبت دوم با ترس کمتری پا به «تئاتر رویاها» می‌گذارند و تحت تأثیر بزرگی ورزشگاه قرار نمی‌گیرند. این ماجرا زمانی مهم‌تر می‌شود که فرض کنیم بازیکنان خود را با چنین شرایطی وفق دهند و حتی در صورت بازگشت هواداران روی سکوها، تغییری احساس نکنند.

این دقیقاً همان چیزی است که برخی آن را «فرصت بادآورده» نامیده‌اند؛ ورزشگاه بدون تماشاگر یعنی فرصت برابر، جدال ۱۱ مرد برابر یازده تن دیگر بدون سلاح تماشاگران. فرصتی که می‌تواند روح تازه‌ای به کالبد تیم‌های کوچک‌تر بدمد تا در خانه حریفان بزرگ، به پیروزی ببینند و آن را به چنگ آورند. فرصتی که شاید در فصل آینده، شگفتی‌های فراوانی را به فوتبال‌دوستان هدیه دهد.

این روند از برگزاری بازی‌ها موجب شکل‌گیری نتایج بدون هیچ مداخله‌ای خواهد شد. روندی که می‌تواند انقلابی بزرگ در فوتبال به پا کند و ماهیت واقعی یک تیم را بدون حمایت هواداران برملا سازد. انقلابی که قطعاً تماشای آن پشت صفحات نقره‌ای و از طریق شبکه‌های تلویزیونی بسیار جذاب خواهد بود.

